

**Skärtorsdagen
Hyssna****2010
Lukasserien****"Hur länge har jag inte längtat efter att få äta denna påskmåltid med er." (Luk 22)**

Det är Skärtorsdagskväll, inledningen till den natt då vår Herre Jesus Kristus blev förrådd, natten då han instiftade nattvarden, natten för hans Getsemanekamp och hans gripande. Kristi pinas historia når sin kulmen. Jesus säger, att han längtat efter att äta påskmåltiden med sina lärjungar. Den måltiden skulle för all framtid när den firas bära frukterna av hans lidande till lärjungarna. Så skulle det som hände med Jesus, så skulle det som Jesus gjorde bli konkret och påtagligt.

Vi har gått in i natten då vår Frälsare blev förrådd. Vi ska fira nattvard med Jesus och nu vill vi bli stilla och lägga bort alla tankar, all stress och oro och inför påskens djupa hemlighet.

"Påskalammen skulle slaktas", berättar Lukas i sin skildring – då samlade Jesus sina lärjungar till måltid. Varje jude visste vad det betydde att ett Lamm kunde ta bort synder. I Egypten räddade ett lamms blod varje hushåll från undergång och död. Varje år firade man det på nytt. Varje påsk påmindes man om Guds räddning.

Allt detta var en förebild av det som nu skulle komma – det som hände när Guds egen son kom i världen. Allt som skedde i templet där påskalammen slaktades syftade fram mot det nya när Jesus en gång för alla, genom att bära fram sig själv försonade hela världens synd och skuld.

När nattvarden instiftades hade ännu inte årets slakt i templet börjat. Lärjungarna anade nog innebörden – när han börjar tala om sin kropp och sitt blod som utgivna till försoningsoffer och allt besannades nästa dag. När tusentals lamm slaktades i templet, fördes Jesus till Golgata och hans blod utgöts. När det var fullbordat behövdes inga andra lamm, inga andra offer.

Nu tog han brödet och sa: Detta är min kropp, som offras för er, gör det till min åminnelse och när han tog bägaren sa han: "Detta är mitt blod förbundsblodet, som blir utgjutet för många till syndernas förlåtelse."

"Gör detta till min åminnelse sa Jesus. Det är på den inbjudan vi är samlade i kväll. Vi kommer i tro för att ta emot frälsningen han vann för oss - vi får del av hans offer, förlåtelsen strömmar över oss. Allt blir försonat, läkt och helt. Ingentings står mellan oss och Gud när var och en av oss personligen får höra: "För dig utgjutet – för dig utgjutet" – till dina synders förlåtelse.

Så blir påskens hemlighet vår – så blir Jesu seger vår. Hans död dödar vår död och hans liv bli vårt liv. Det är detta som nu skall hända – denna välsignade Skärtorsdagskväll. Med hela Guds kyrka förkunnar vi i kväll hans död till dess att han kommer – vi bekänner vår synd och skuld och tar emot frukterna av Jesu lidande och död för vår skull.

Se, Guds Lamm som borttager världens synd och skuld. Låt oss be och bekänna:

Långfredagen

Hyssna Ubbhult

5 akten
2010

Vi läser i dag att bara en liten skara av Jesu vänner orkade följa med hela vägen ut till Golgata och beskåda den hemska avrättningen av deras vän och Mästare. Jesus moder Maria, hennes syster och några andra marior - lärjungen Johannes och några till.

På samma sätt har vi idag kommit till Jesu kors. Nu ska vi lägga allt annat åt sidan. För vid Jesu kors gör sig många tankar gällande, både sorg och hopp och tacksamhet. Vi ska försöka komma i håg tre saker.

VID JESU KORS SKA VI STÅ MED SORG I HJÄRTAT.

När vi står vid Jesu kors står vi ju vid en dödsbädd. Det hårda korset, det fruktansvärda avrättningsredskapet, var ju Jesu dödsbädd, inför någons död känner ju vi människor både sorg och vörndnad.

Men det är inte bara det som vi får höra om i dag. Den gången på Golgata såg det inte ut som om många sörjde. I varje fall inte soldaterna som utförde sitt hemska värv, de spelade tärning om hans kläder. Översteprästerna och de skriftlärde sörjde inte, tvärtom kände de sig lättade, de hade inte ens respekt för hans dödskamp. De fortsatte att håna och begabba honom.

De flesta av Jesu vänner hade flytt, men för dem som stod kvar, hur fruktansvärt måste det inte ha varit, nu var stunden inne för det som den gamle Simeon hade profeterat om, nu gick sannerligen svärdet genom Jesu moder Marias själ.

Nu står vi vid Jesu kors. Det behövs inte mycket inlevelseförmåga för att känna både sorg och förskräckelse över vad Jesus utsattes för när vi står vid hans kors.

Men man kan inte låta bli att tänka på vad det har blivit av Långfredagen i allmänhet. Det är många som inte fäster någon notis om varför denna dag hålls i åminnelse, som inte har någon tanke på att stanna upp vid Jesu kors. Långfredagen har blivit en extra ledig dag. Så har det blivit, vem Jesus är och var och vad han gjorde och vad som gjordes med honom är tydligen likgiltigt för de allra flesta. Det visar sig i dag.

Det finns ingen anledning att pressa på människor en uppfattning eller tvinga dem att bete sig på ett sätt som är främmande för dem, men det som gör en så upprörd är att väldigt ofta är samma människor i andra sammanhang nog så beskäftiga att vilja bestämma i kyrkan, vad vi ska göra och tro. När det kommer till sådant då kräver man att få vara med, men inte vid Jesu kors, inte hos Frälsaren i hans kamp, man vill hellre spela tärning med hans kläder.

Men nu är vi här - det är det viktiga. Den som är oberörd av det vi får höra, av den tavla som målas upp inför våra ögon, den människan har ett hjärta som är oemottagligt för frälsningen.

Vid Jesu kors ska vi stå med sorg i hjärtat - för vår egen skull. Låt oss inte glömma bort vad Jesus sa till kvinnorna som gråtande följde honom ut till Golgata: "Ni Jerusalems döttrar, gråt inte över mig, utan gråt över er själva och era barn. För om man gör så med det friska trädet, vad ska då inte ske med det torra."

Det är för vår egen skull vi behöver sörja. Han säger detsamma till oss som han sa till kvinnorna. 'Gråt inte över mig - gråt över er själva.' Han vet varför han led. Över oss andra, över det torra trädet, skulle domen egentligen ha fällts.

Det var vi som förtjänade döden - det var *våra* synders straff, den obönhörliga konsekvensen av mänsklighetens bortvändhet från Gud, det var vad våra gärningar var värda - det var detta som Jesus tog på sig. Domen föll över honom - över det friska trädet. Han tog på sig vårt straff, han blev övergiven av Gud, för att ingen enda av oss skulle behöva bli ställda under domen.

"Gråt över er själva och era barn och inte över mig." Det är sannerligen ett mäktigt budskap från den lidande Frälsaren. Vid Jesu kors skall vi stå med sorg i hjärtat - men sorg över vår synd, vår oförmåga att lyda Gud. För, då, och det är det andra vi ska tala om:

Då får vi också stå vid Jesu kors med hopp.

Det såg inte ut så vid hans kors den gången. Kanske hoppades hans vänner att ett under skulle ske, men i stället sänkte sig mörkret över jorden och de får höra Jesus ropa:

"Min Gud, min Gud varför har du övergivit mig."

Men vi vet att en av dem som korsfästes med Jesus han anade vad ingen annan förstod. Den ene rövaren bekände sin tro och satte sitt hopp till Jesus. Han fick nåd och förlåtelse vid Jesu kors och vi kan hoppas på detsamma om vi närmar oss Frälsaren på samma sätt.

För hade inte Jesu kors blivit rest så hade allt varit hopplöst för oss alla. Man kan leva och dö som den andre rövaren. Ibland försöker människor trösta sig med att allt är slut i och med döden, men vilken klen tröst, vilket fattigt hopp, vilken meningslöshet. Då är vi offer för tillfälligheter, då finns det ingen rättvisa, ingen förlåtelse och inget evigt liv.

Därför är Jesu kors, mitt i mörkret, ett hoppets tecken. Det var det den botfärdige rövaren upptäckte i sista stunderna av oss sitt liv.

Lät Gud den rättfärdige lida döden måste det finnas någon mening i detta. Han skulle bryta udden av dödens makt, han skulle förgöra ondskan inifrån. Han gick till botten, han blev övergiven av Gud och såg helvetet öppet, för att ändå nerifrån hämta upp de fallna och föra dem tillbaka till Gud. Vid Jesu kors öppnar sig därför en ny väg för alla som sätter sin tro till hans namn.

Han gick igenom allt detta för att vi aldrig skall behöva lida *utan hopp*, aldrig behöva skiljas från en kär *utan hopp*, aldrig behöva sörja *utan hopp*. Jesus har gått före oss genom allt detta för vår skull.

Kan det ha sett mera hopplöst ut än det gjorde den dagen på Golgata. Men där vann han sin seger, han var den rättfärdige, helvetet och dödens makt kunde inte hålla honom kvar, han bröt sig ur sina bojor, och nedsteg till helvetet, för att därifrån återkomma till livet, och dra med sig alla dem som fäster sin tro vid hans namn.

Hans kors blev hoppets segertecken. Där lovade Jesus paradiset glädje åt en medmänniska som sökte hans hjälp. Därför sätter vi korset på våra dödsannonser, inte för att förkunna döden, utan för att vi bekänner att i korsets tecken tror vi på livet, det eviga livets hos Gud, för dem som sätter sin tro på hans namn. Därför säger vi för det tredje och sista:

Därför står vi vid Jesu kors med tacksamhet.

In i det sista delar Jesus med sig av vad han har att ge. Dem som korsfäster honom löser han från deras synd. "Fader förlåt dem, för de vet inte vad de gör." Åt sin ensammoder ger han lärjungen som särskilt stod honom nära: "Moder, där är din son." Åt den botfärdige rövaren gav han löftet om paradiset: "Sannerligen, redan i dag skall du vara med mig i paradiset."

Vid Jesu kors borde många ha kunnat tacka, ja, hade hans vänner förstått skriften skulle de kunnat gå därifrån redan då med tacksamhet mitt i det hemska svåra. Vi som vet vad som hände, kan redan här vid Jesu kors knäppa våra händer i tacksamhet och frid. "Han fullborde vad vi borde och blev vår rättfärdighet."

Därför kan vi gå hem ifrån denna gudstjänst med ett levande hopp att Jesu död i grunden förändrat allt för oss. Synden ska inte förgöra oss, för den är försonad. Djävulen kan inte förgöra oss, för han är besegrad och självaste döden kan inte förgöra oss, för Jesus Guds egen Son bröt sönder dess makt när han gick före oss hela vägen hem till Gud.

Därför står vid Jesu kors framförallt med utsäglig tacksamhet. Vilken Frälsare vi har! Han sparade ingenting för att rädda oss.

AMEN

Långfredagen
Sättila (Aftonsång)

Lukas 25:50-56
2010

Vi ska nu bli stilla inför evangelisten Lukas skildring av vår Frälsares begravning. Josef, en av Jesu vänner fattar mod och beger sig till Pilatus för att utbe sig hans döda kropp för att lägga den i en nyhuggen klippgrav alldeles i närheten.

I all sin enkelhet var det den förunderligaste begravningen som någonsin har ägt rum på vår jord. Och till denna får vi nu vara vittnen genom Guds heliga ord, som lyder så i vår Frälsares namn:

+++++

Ja nog var det en egendomlig begravning, först och främst, då vi tänker på *vem som lades i graven*.

Jesus var död. Vid nionde timmen befallde han sin ande i Faderns händer och gav upp andan. I allt delade han våra villkor. Han dog en människas död, men under omständigheter mer fruktansvärda än många andras. Men nu var hans lidande slut. Jesus var död.

Hans vänner ville begrava honom - men det måste gå fort. Det var inte många timmar kvar innan sabbaten bröt in. Josef från Arimataia som var en ansedd rådsherre och som också blivit en lärjunge fast i hemlighet, kommer till deras räddning. Han ordnar allt med Pilatus och i all hast bli Jesus svept och ett sorgetåg drar i väg mot gravplatsen.

Precis som vid alla andra begravningar fick Jesu vänner uppleva det svåra ögonblicket då graven slöts igen. Och precis som alla andra måste de gå de tunga stegen bort ifrån graven, bort ifrån sin älskade vän. I allt detta var Jesu begravning lik alla andra begravningar. Men var den utan like om man jämför med alla andra begravningar som har ägt rum på vår jord.

Det kan visserligen vara skillnad på begravningar också bland oss. Somliga förs i stillhet till graven följda av endast några få, andra med rika hedersbetygelser. Men inför döden är vi alla lika, förgängliga människor vars döda kroppar lämnas åt förgängelsen. I detta är vi alla lika oavsett vem vi har varit på jorden: av jord är vi komna, jord skall vi åter bli.

Men Josef från Arimataia och de andra förde till graven en man vars hela liv vittnat om att *stått närmare Gud än någon annan*, en man som bekant sig vara Guds Son, en man från vars händer läkedom och hälsa spridit sig bland sjuka och sargade. En man vars blotta ord kallat människor tillbaka till livet, en man vars ord stillat vågor och gett bröd från himmelen åt hungriga själar. Men nu var han död.

Vi vet inte vad som rörde sig i Josefs tankar. Hade han påmint sig Jesu ord om att han skulle uppstå, vi vet inte, men vi vet att hans fiender tänkte på det. Därför satte de ut vakter och förseglade hans grav.

Det var sannerligen den egendomligaste av alla begravningar - den slutade med att graven inte bara stängdes utan också förseglades - och soldater sattes att bevaka den.

Vi som vet fortsättningen vet mer än alla som var med den gången, mer än både fiender och vänner. Vi vet vem han var som lades i klippgraven. Han var själv Livet, den levande Gudens Son.

Det är därför hans begravning är den förunderligaste av alla begravningar. Jesus Guds Son, som blev dödad, blev också lagd i en grav. Vilket underbart trösterikt budskap! Livets förste steg ned i dödens boning! Det rymmer så mycket tröst, för det betyder för oss att han *är svaret på den oro vi kan känna inför död och grav*. Han är den fullkomlige Frälsaren. Han har delat allt. Jesu grav är inte som en grav ofta kan vara en symbol av ett avbrutet livsverk, nej Jesu grav finns där som det sista av ett livsverk i vilket ingenting fattades. Han dog och blev begraven. Där fullbordades hans försoningsverk. Och snart skulle fortsättningen komma. En fortsättning så stor och underbar, att till och med hans lärjungar hade det svårt att ta det till sig ... han skulle spränga dödens bojar.

Han hade offrat sig själv genom att själv ta på sig den konsekvens som sedan fallet vilat över synden: att döden dö. Han gjorde det inte för egen skull, utan för att på så sätt bryta upp en ny väg och föra ljus och oförgänglighet in i mörkret. Han öppnade den stängda dörren till himmelen, genom att göra döden och graven till himmelrikets port för dem som följer honom.

Men döden och graven kommer alltid att vara en påminnelse om världens bortvändhet från Gud. När en grav sluts igen påminns vi om att nådatiden är förbi. En människa har tagit steget in i evigheten.

Jesus gjorde inte dödens makt om intet så att hans efterföljare skulle slippa dö, han har förvandlat graven till något mycket större: till himmelrikets port!

Den fullkomliga Frälsaren sparade ingenting. Han lades i en grav för att förvandla sina efterföljares gravar till saliga vilokammare till uppståndelsen morgon, medan deras ande får vila hos Gud. *"Ty saliga är de döda, som dö i Herren"*.

Den egendomligaste av alla begravningar ger dem som sätter sin tro på Frälsaren tröst, när vi får bära någon av våra kära till graven. Graven behöver inte betyda en evig skilsmässa. Den i Herren döde har gått före oss i Frälsarens fotspår.

Vi ska alla följa efter. Genom graven får vi lägga av oss det jordiska "Då vi på andra stranden stå, läggs korset av det tunga. Oss livets krona skänkes då och Jesu lov vi sjunga" Den förunderligaste av alla begravningar sprider därför hoppet om uppståndelse och evigt liv också till oss.

Därför skall vi inte gå hem från denna begravning utan att stanna vid tanken på vår egen död och vår egen grav. Hur långt vi har kvar dit, vet vi inte. Men tiden fram till dess är en dyrbar tid och tillredelsedag. För så lyder Frälsarens löfte - att han har varit vår Frälsare och Herre i livet skall han också vara det i döden och graven.

Den egendomligaste av alla begravningar visar vem Frälsaren är. Han sparade ingenting utan har gått före oss genom allt för att skänka oss det levande hoppet "att graven är vorden till himmelen en stig", som vi på söndag skall sjunga i påskens ljuvliga koraller. Då när vi ska fira livets seger över döden.

I detta hopp kan vi leva, och i detta hopp kan vi dö. Ja må du Herre förbarma dig över oss så att vi betänker vår egen förestående bortgång så att när vi ska skiljas från detta förgängliga livet vi må vara beredda till en salig hädanfärd.

AMEN

Påskdagen
Familjemässa
HYSSNA

Luk 24:1-12
2010

"Han är inte här, han har uppstått från de döda".

Så hälsade ängeln kvinnorna som kommit till Jesu grav för att sörja sin Mästare. De hade kommit för att gråta, men möts av det underbaraste av budskap: "Han är inte här, han har uppstått från de döda."

Jesus lever, han som var död gick levande ur sin grav. Dödens makt är bruten. Det är detta vi firar i dag med lovsång, förundran och glädje.

Ja, med hela Guds kyrka över hela vår värld är vi i dag samlade i ett enda stort jubelrop. Flera miljarder människor påminns om och jublar över det faktum att denna morgon påträffades Jesu grav var tom. Döden hade inte kunnat behålla honom i sina klor. Dödens makt är besegrad i Jesu namn. "Kristus är uppstånden, ja han är sannerligen uppstånden."

"Han är inte här, varför söker ni den levande bland de döda?", frågade ängeln.

Nej, Jesus var inte *där*. Han lever för evigt. Därför kan jag som Herrens budbärare förkunna det glada budskapet: Han är *här*. Han som evigt lever är här hos oss, för att till var och en av oss räcka sin seger. Den levande Herren är här hos oss i vår gudstjänst. Han är överallt där påskens glädjebudskap förkunnas och nattvardens hemlighetsfulla måltid firas.

Han förenar sig med nattvardens bröd och vin. Han är här för att du och jag skall få det eviga livet.

När vi unga och gamla kommer fram till Herrens altare är det Jesus vi möter. Jesus välsignar oss, han säger till var och en av oss: Du behöver inte vara rädd. Jag har besegrad döden. Följ du mig och tro på mig så har du det eviga livet.

Vi har fått en ny chans. Synden, döden och djävulen är besegrade. Vi kan bara ropa ut för glädje och ta emot och överlämna våra liv till den underbara Herre och Mästare. Då blir det påsk i våra liv, påsk i våra församlingar och glädje i våra hjärtan.

"Han är här för han har uppstått från de döda." Kom med din bön och din längtan till Herrens altare och ta emot hans seger. Han gav sitt liv för dig för att du ska få leva. Så blir glädjen din i Jesu namn.

AMEN

Annandag påsk

2 årg

Luk 22:36-49

Sätilla

2010

Det går inte att ta miste på att händelserna på påskmorgonen kom fullständigt överraskande för dem som följt Jesus. Ingen förmår till en början att fatta det underbara som hade hänt. Med alla påskberättelserna för ögonen får vi en målande skildring av hur nyheten sprider sig. Det verkar som om allt följer slag i slag. Fler och fler beger sig till Jesu grav och alla ser med sina egna ögon detsamma: Jesu grav var verkligen *tom*! Änglar hade förkunnat hans uppståndelse för kvinnorna som kom för att sörja och han hade visat sig för Maria från Magdala och för några lärjungar på väg till Emmaus. Det måste vara sant: Herren Jesus lever! Ryktet sprider sig som en löpeld. Men många har fortfarande svårt att tro det - men till slut blir de övertygade en efter en.

Med alla vittnesbörden har vi också möjlighet att uppleva hela häpenheten, all uppståndelse, all förvirring på påskdagen när sorg vänds i glädje.

Egentligen borde ju inte Jesu lärjungar och kvinnorna ha blivit så överraskade av vad som hände Jesus hade ju så många gånger försökt förklara för dem, att han på tredje dagen skulle uppstå igen. Men det hade varit omöjligt för dem att ta till sig. Trots att de levte som länge med Jesus var detta för mäktigt. Det är en viktig iakttagelse, att alla Jesu vänner till en början hade svårt att tro på det underbara men blev till slut övertygade av vad de såg med sina egna ögon.

I dag har vi läst Lukas skildring om hur Jesus första gången visade sig för hela lärjungaskaran. Det går inte att ta miste på att ju mer de fick höra och se ju starkare blev deras förvisning om att Jesus verkligen levde. Till slut fick de bekräftelse: Herren visade sig själv för dem och de fick till och med röra vid honom.

Deras första rädsla och obenägenhet att tro visar att det inte var fromma förhoppningar som gjorde dem benägna att se syner och tro på rykten. De var precis lika obenägna att tro på syner som vilken s.k. modern människa som helst. De hade lika svårt att tro som någon annan att en korsfäst människa vars sida blivit genomborrad av en lans skulle kunna få liv igen. Alla deras ord och handlingar visar att de var verklighetsmänniskor, men just detta gjorde också att de blev övertygade av verkligheten och sedan kunde säga: "Herren är verkligen uppstånden från de döda. Vi kan alla vittna om det."

Låt oss jämföra med den modlösa apostlaskaran på Långfredagen. De elva, blev efter påskens händelser förvandlade till en skara stridsman som med sina liv beseglade sin predikan om Jesu uppståndelse. Redan i Jerusalem blev snart några fängslade för att de förkunnade att Jesus uppstått ur graven. Jakob och diakonen Stefanos blev inom kort dödade för att de predikade detta. Ja, alla Jesu apostlar, utom Johannes led sedermera martyrdöden för att de var trogna sin levande Herre. De kunde inte förneka vad de själva sett och hört! Kristi uppståndelse förändrade allt för dem.

Men låt oss nu särskilt tänka på vad som hände när Jesus visade sig för lärjungaskaran. De får verkligen se och röra vid Jesus. Han är densamme. Han står där i kroppslig gestalt – densamme ännu märkt av det han gått igenom - men förvandlad och förhärligad

"Lärjungarna blev rädda och trodde först de att det var en ande de såg", skriver Lukas. Då visade Jesus dem sina händer och fötter, så att de kunde förstå, att det var han och ingen annan. "Känn på mig och se på mig, en ande har inte kött och ben, och det kan ni se att jag har. Och för att ytterligare understryka sin kroppslighet frågade han: "Finns det något att äta här?" Då räckte de honom en bit stekt fisk och de såg hur han tog den och åt. Jesus var ingen "ande" i betydelsen spöke eller liknande. Han var verkligen där, de fick se honom, ta på honom och höra honom. Snart skulle den verkliga Anden, Guds Helige Ande, den osynliga, komma över dem. Men ännu var inte den stunden kommen, nu var Jesus hos dem, verklig och påtaglig i vad Paulus senare kallade en "härlighetskropp." Ibland kan man få höra att tron Jesus kroppsliga uppståndelse är väl inte så viktig, utan det viktiga var att apostlarna upplevde att han levde. Men då är man långt borta från Bibelns lära.

Frälsningen vann Jesus i sin mänskliga kropp för att rädda oss människors barn. Uppståndelsen skedde i kroppslig mening. Då Jesus visade lärjungarna sina händer och fötter kunde de se sårmärkena, de kvarstående spåren efter hans lidande och död.

De såg hans livs och döds historia. Hans historia är inte som en kostym som en skådespelare lägger av efter föreställningen. Den är liksom inskriven i hans person. Och därför tillhör sårmärkena för evigt den Uppståndne och himlafarne Frälsaren på Guds högra sida.. Trosbekännelsens formulering: *"Vi tror på de dödas uppståndelse" skall förstås kroppsligt och handfast.* Vi tror på kroppens uppståndelse i Jesu efterföljd. Senare förklarar Paulus att Kristus uppstod från de döda som "den förste av de avlidna" (1 Kor 15:20). Vi skall följa honom kroppsligt och påtagligt men nya och förvandlade precis som Kristus. (1 Kor 15:35 ff.)

När den första påskliljan slår ut vet vi att alla andra också skall bli likadana. Enbart i tron på Kristi uppståndelse kan vi över huvud taget tala om vår tro på syndernas förlåtelse, de dödas uppståndelse och ett evigt liv. Vårt hopp är att alla som lever i gemenskap med Jesus genom tron har del i det nya som skall komma när Gud skapar allting nytt. Vi har frid med Gud. Enbart för Jesu skull vågar vi tro på "de dödas uppståndelse och ett evigt liv".

Därmed avses hela människans upprättelse och förnyelse. Paulus skriver: "Kristus dog för våra synder i enlighet med skrifterna, han blev begravd och uppstod igen enligt skrifterna" (1 Kor 15:3) Gud som är allting Skapare vill vinna allt tillbaka. Den nya skapelsen är återsällandet av det som gick förlorat. Vi är skapade som människor med ande, kropp och själ. Frälsningen innebär inte bara våra själs frälsning. Gud håller fast vid sin plan.

Hur vår uppståndelse ska gå till undandrar sig naturligtvis våra möjligheter att kunna föreställa oss. Det övergår som så mycket annat vårt förstånd. Många av våra nyfikenhetsfrågor får vi spara. Vi får längta och vänta. Det är större än vi kan begripa.

Men genom kroppen, våra sinnen och minnen har vi ju stått i förbindelse med Gud och varandra, och denna personliga historia skall inte klippas av utan renas, heliggöras och lyftas in i evighetens dimension genom Jesus Kristus, vår Frälsare.

Mina, kära, skriver Aposteln: "Nu är vi Guds barn och vi kommer att bli honom lika, ty då får vi se honom sådan han är."

Om någon skulle berätta för en fjärilslarv, att när allt pekar mot undergång och död och puppan börjar formas att detta egentligen är steget in i det nya, tror jag inte larven skulle fatta det. Men efter en liten, omsluten av puppan brister allt och fjärilen, en gång den begränsade larven svingar sig mot skyn i en ny gestalt. Det är samma larv med alla sina begränsningar, men i härlighetens gestalt.

St Paulus skriver till oss: "Må han som fridens Gud helga er helt igenom, och må er ande, själ och kropp bevaras hela ... när vår herre Jesus Kristus kommer. Han som har kallat er är trofast, han skall åstadkomma detta." (1 Thess 5:23)

AMEN